

KAPITEL 12 – hvor Anders og Morten vil fejre noget stort med Magnus og hans mor

Magnus er lige kommet hjem fra fodbold, da Morten ringer på. Det er mor, der åbner døren.

“Kommer I ikke ind til os og lige skåler i et glas champagne eller cola?” spørger han.

“Jo,” siger mor. “Bobler til hverdag. Det er lige noget for mig. Men hvad fejrer vi?”

“Det fortæller jeg, når I kommer ind,” siger Morten.

“Ih, hvor spændende,” siger mor og hiver Magnus med ind til Morten og Anders.

Magnus er glad, vildt glad. Morten er åbenbart ikke sur på mor, og det kan Anders næsten heller ikke være, når de bliver inviteret indenfor. Han står også og smiler, da de kommer ind i stuen. Der er fine vinglas på sofabordet. En flaske med noget vin eller champagne står der også, og der er en enkelt cola. Den er nok til mig, tænker Magnus. Der er to blomsterbuketter i vindueskarmene. Der er små flag spredt rundt omkring på bordet og et kort med en kæmpe stork udenpå. Og ved siden af står der ‘Tillykke!’

Anders tager champagneflasken og hælder op i glassene. Morten giver Magnus colaen. Og så begyn-

der Anders at græde og sige nogle underlige 'uuuh-uuh'-lyde, mens tårerne vælter ned ad kinderne på ham. Magnus kigger nervøst rundt. Hvad i alverden foregår der? Han kigger rundt på blomsterne igen. Det er ikke sådan nogle, man selv plukker. Det er sådan nogle fra en blomsterbutik. Sådan nogle, som mor aldrig ville bruge penge på. Sådan nogle som Magnus har set før – et eller andet sted. Jo, nu kan han huske det. Til grandtante Lisbeths begravelse. Der var der sådan nogle buketter overalt. Men de sagde jo, at der var noget, der skulle fejres? Magnus kigger hen på Morten. Morten har også tårer i øjnene. Nu bliver Magnus for alvor bange. Hvem er død? Han tør ikke sige noget.

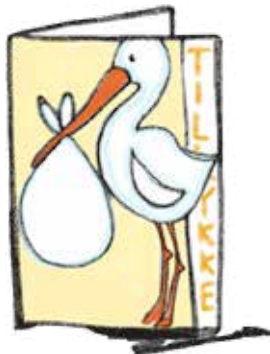
“Vi er bare SÅ lykkelige,” siger Anders.

“Det er da dejligt,” siger mor. “Men hvorfor?”

“Vi skal være forældre,” siger Anders.

“Forældre,” siger mor. “Jamen hvordan?”

“Vi er blevet godkendt som adoptivforældre,” fortæller Morten. “Vi skal ned og hente en lille pige i Senegal i næste måned. Hun er to år, og hun hedder Zola. Hun har ingen forældre og bor på et børnehjem i Dakar. Ja, altså det er faktisk derfor, vi måske har været lidt sure og sådan over det med rod i opgangen. Altså fordi vi ville bare så gerne have, at

det hele så pænt ud, når de kom fra Statsforvaltningen og skulle beslutte, om vi måtte få lov til at adoptere.”

Magnus ved slet ikke, hvad han skal føle eller sige eller gøre. Han er glad for, at ingen er død. Vildt glad. Han er også glad på Morten og Anders vegne. Han ved godt, hvor vigtigt det er for voksne at få børn. Og tænk engang, at der skulle komme nogen og bestemme, om de må få børn.

Han er også glad på hende Zolas vegne. Det er jo synd for hende, at hun ikke har nogen forældre, og nu får hun Anders og Morten, som helt sikkert bliver nogle vildt gode forældre. Det er Magnus sikker på. Alligevel er han ikke kun glad. For det er jo ikke sikkert, at Morten overhovedet får tid til at tage med til fodbold eller spille Fortnite, hvis han skal til at passe sit eget barn.

Magnus kigger på mor. Hun ser HELT forvirret ud.

“Jamen, får hun så ikke nogen mor?” spørger hun.

Hun lyder lidt som Hr. Himmelblå, når han bliver overrasket på den dårlige måde. Der bliver stille. HELT stille. Magnus kigger rundt og fornemmer, at Morten syntes, at det var et virkelig dårligt spørgsmål. Det bliver Anders, der bryder stilheden.

“Hun er forældreløs. Hun har hverken en far eller en mor. Og nu får hun to forældre – to,” siger han og holder to fingre frem. Som om mor ikke fatter, hvad tallet to betyder, hvis ikke hun får det forklaret med fingre.

“Men har I tænkt over, hvordan det er for en pige at vokse op uden en mor?” spørger mor.

“Har du tænkt over, hvordan det er for en dreng at vokse op uden en far?” sprutter Anders. “Det er en dårlig ide at kaste med sten, når man selv bor i et glashus,” fortsætter han.

Magnus kan godt se, at mors spørgsmål er lidt hr. Himmelblå-agtigt. Selvom hun ikke siger det direkte, kan man godt fornemme, at hun synes, det er synd for Zola, at hun ikke får en mor. Ligesom hr. Himmelblå synes, det er synd for Magnus, at han ikke har en far. Det er ikke så smart af mor, synes Magnus. Men han synes ikke, han har set hende kaste med sten. Og han synes heller ikke, at hans og mors lejlighed på nogen måde ligner et glashus. Faktisk har mor talt om, at lejligheden er alt for mørk, fordi der er for få vinduer.

“Vi troede egentlig, at du af alle mennesker ville blive glad på vores vegne,” siger Morten. “Det var derfor, vi inviterede jer herind.”

“Det er jeg ked af,” siger mor. “Jeg ville ønske, at jeg kunne være mere begejstret, end jeg er. Det ville jeg virkelig. Det er ikke min mening at kaste med sten. Men det er bare... en mor er ligesom... det er jo ikke det samme som en far. Altså en mor er jo, ja I ved, noget andet.”

“Så du mener, at mænd ikke kan være lige så gode forældre som kvinder?” råber Anders. “Og hvorfor i alverden skulle det være sådan? Hvorfor i alverden skulle mænd ikke kunne være lige så gode forældre som kvinder? Vores barn får endda to forældre.”

Magnus kigger rundt. Stemningen er virkelig dårlig, og mor ligner en, der slet ikke ved, hvad hun skal sige.

“Jeg tror, I skal gå ind til jer selv nu,” siger Anders.

“Ja altså, vi to ses jo til fodbold på onsdag,” siger Morten og klapper Magnus på skulderen.

Magnus kigger op på mor. Hun ser ud, ligesom hun gjorde, lige efter hun havde ramt hr. Himmelblå med døren. Bekymret. Måske ligner hun lidt Troels, når han har tyret en bold i hovedet på en fra 0. klasse og godt kan se, at det ikke var så smart. Men mor siger ikke noget. Og så går de ind til sig selv. ■

Spørgsmål til teksten

- Magnus' mor synes, at det er synd for Anders og Mortens datter, at hun ikke får en mor. Hvordan tror I, at det føles for Anders og Morten, at hun siger det?
- Hvad er en god forælder?
- Er kvinder bedre til at være forældre end mænd?

